

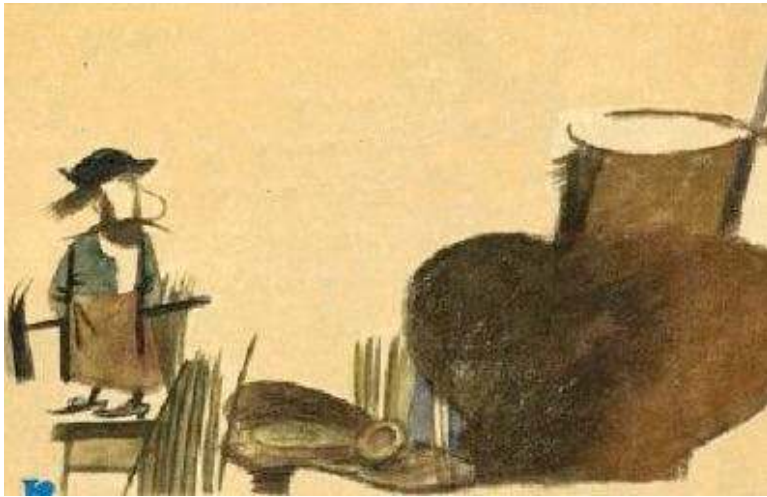

היה זה ביום חג הקציר, וטום
פיצפטריק טייל לאורך הגדר החיה
כששמע פתאום דפיקות מתחת הגדר.
"מוזר" חשב טום "האם הנקרים כבר
התחילו לעבוד בעונה הזו? והוא
התחיל ללכת בקצות הבהונות כדי
לראות איפה יושבת הציפור ולוודא

שדה הקנרס

אירלנד
צייר א. מונין

לפרע'און: בידע-עם של אירלנד - גמד שובב.

קרוב מאוד אמר:
"יברך האל את עבודתך, שכן."
האיש הקטן הרים את ראשו. "תודה
לך" אמר בנועם.
"אני מופתע שאתה עובד ביום חג"
אמר טום.
"זו הבעיה שלי, לא שלך" הייתה
התשובה.
"ואולי תספר מה יש לך כאן, בקנקן
הזה?" אמר טום.
"אומר לך ברצון" ענה ההוא "זו בירה

שאינו טועה. הדפיקות פסקו, אבל
כשטום הציץ דרך השיחים ראה פתאום
קנקן חרס שיכול היה להכיל כארבע
ליטר נוזל, וקרוב אליו גם אדם קטנטן,
עם טלטל שער קטן בקצה ראשו,
וסינור עור תלוי לפניו. האיש הקטן עלה
על שרפרף קטן, טבל כוס בתוך הקנקן
והוציא אותה מלאה, שם ליד השרפרף
ואחר כך התיישב ליד הקנקן והתחיל
לחבר עקב לנעל קטנה, מתאימה לו
בגודלה.

"וי!" אמר לעצמו טום "שמעתי כבר
הרבה על הלפרצ'אונים ולמען האמת
לא האמנתי על כך, והנה אחד מהם
כאן לפניי. אם אנהג בשכל, אוכל
להתעשר. אומרים שאסור להסיר עין
מהם כי אחרת הם יברחו."
טום התקדם עכשיו בזהירות, כמו
שחתול מתגנב לעכבר. כשהיה כבר

"ותיתן לי לטעום מהבירה שלך?" שאל
טום.
"אגיד לך, איש צעיר, מוטב שתשמור
על הרכוש של אביך, מאשר להטריד
אנשים שקטים בשאלות טיפשות. הנה,
בזמן שאתה מתבטל כאן, הפרות נכנסו
לשדה החיטה ודורסות שם את הכל."
טום הופתע כל כך שכמעט והסתובב
כדי לראות מה קורה מאחוריו, אך
ברגע האחרון התעשת וליתר ביטחון
הושיט יד ותפס את הלפרצ'און, אלא
שתוך כדי כך הפך את הקנקן ושפך את
כל הבירה שבו, כך שלא יכול היה כבר
לטעום ממנה.
עכשיו הוא איים על הלפרצ'און שיחנוק
אותו אם הוא לא יראה לו איפה הטמין
את הזהב שלו.
טום נראה כל כך איום ומפחיד שהאיש
הקטן נבהל ואמר:

טובה."
"בירה!" אמר טום "ומאין השגת
אותה?"
"השגתי? לא, בעצמי הכנתי אותה.
וממה היא עשויה, אתה חושב?"
"איך אוכל לדעת" אמר טום "אני מניח
שמלתת, ממה יכול להיות?"
"כאן אתה טועה. עשיתי אותה
מאברש."
"מאברש!" אמר טום והתחיל לצחוק
"אתה חושב אותי לטיפש שיאמין
בכך?"
"איך שתרצה" אמר האיש הקטן "אבל
זו האמת. לא שמעת אף פעם
מהדנים?"
"מה עניין הדנים לכך?" אמר טום.
"בהם העניין. כשהם חיו כאן הם לימדו
אותנו לעשות בירה מאברש, והסוד
הזה נשאר מאז במשפחה שלי."

והלפרצ'און נשבע שהוא לא יגע
בבירית או בצמח. ואחר כך פנה לטום
"אני חושב שעכשיו אינך זקוק לי
יותר?"

"בוא אתי כמה חלקות שדה מכאן
ואראה לך איפה מוטמן כד זהב."
והם הלכו כשטום מחזיק את
הלפרצ'און חזק בידו ולא מסיר את
עיניו ממנו, למרות שהיו צריכים לעבור
תעלות וגדרות ואפילו שטח בוצי קטן.
בסוף הם הגיעו לשדה של קינרס
והלפרצ'און הצביע על צמח קינרס
מסוים ואמר לטום:
"אם תחפור כאן, תחת קינרס הזה,
תמצא כד מלא מטבעות זהב."
אלא שטום מיהר ולא חשב לקחת אתו
כלי חפירה ולכן החליט לחזור הביתה
כדי להביא את. וכדי למצוא שוב את
המקום לקח את אחד הביריות
האדומות שלו וקשר אותה סביב
לגבעול הקינרס.
אחר כך אמר ללפרצ'און: "תשבע שלא
תוריד את הבירית מהצמח הזה."

"לא" ענה טום "עכשיו תוכל ללכת אם
אתה רוצה ויהיה לך מזל לאן שתלך."
"אז שלום לך, טום פיצפטריק" אמר
הלפרצ'און "ושהדבר, כשתשיג אותו,
יהיה לך לתועלת."

ועכשיו טום רץ הביתה, כמה שהיה כוח
ברגליו, לקח את ורץ חזרה מהר לשדה
הקנרס. וכשחזר לשדה נוכח
שהלפרצ'און עמד בהבטחתו ולא הסיר
את הבירית מגבעול צמח הקנרס. אלא
ראה שעל כל צמח הקנרס שבשדה
קשורה בירית אדומה, בדיוק כזו כמו
של טום. מובן שלחפור את כל השדה
לא היה טעם, כי החלקה הייתה גדולה
מאוד ולטום לא נשאר אלא לקלל את
הלפרצ'און כל פעם כשנזכר בתעלול
שהוא עשה לו.